

Levél két nagyon rokonszenves, magát önkéntesnek és öntudatosnak valló prostituátnak

Nonameblogger (NNB) és Lady_Chiera (LC), saját blogjuk mellett a Tűsarok rendszeres levelezői is.

Kedves Lányok,

megpróbálok – röviden, vagyis szükségképpen csak néhány ponton – reagálni arra, amiről, bár kutyaftában, de beszélgettünk kedden a vita után, s amiről Maguk írtak a blogjaikban, s időnként a Tűsarok fórumon.

Előre elhatározom, hogy nem teszem magam elé a szövegeiket, és nem fogom a bennük leírtakat pontról pontra vitatni. Egyrészt azért nem, mert az úgy még ennél is hosszadalmasabb lenne, másrészt azért nem, mert ismét és ismét valami átfogót, lényegit szeretnék megvilágítani ebből az egészről. A konkrétum – bár nagy tisztelője vagyok a valóságnak – sokszor félrehord.

Mondok erre egy példát (nem analógia, ezt NNB-nek mondom, nem behelyettesíthető algebrai képlet, csak példa). Egy Galilei nevezetű megszállott tudós azt állította (nem volt ezzel teljesen egyedül, de azért a népszerűség nagy része lazán hülyének nézte érte), hogy az égen a Nap van cca. középen, s a Föld, valamint a többi csillag, a bolygók, körülötte keringenek, a Hold meg a Föld körül. Sőt, ha nem tévedek, még a Jupiternek is meghatározta egy vagy két holdját, vagyis kimondta róla, hogy az is csak olyan gömb alakú bolygó, mint a mi Földünk. Óriási botrány lett belőle. Szemberöhögték (ez lett volna a kisebbik baj, de ki is akarták végezni): micsoda baromság, az ember nap mint nap fölkel reggel és látja a saját szemével, hogy a Nap ott áll Keleten, délben fönt de fel, este meg nyugszik Nyugaton. Mi itt állunk egy helyben, az meg forog körülünk, a vak is láthatja.

Szóval a konkrét, tényleg igaznak megélt tapasztalat nem mindig igaz valójában. Sokszor csalnak meg bennünket a testi és lelki érzékeink.

Ezért, bár készséggel elfogadom azt a tapasztalatukat, hogy Maguknak ez a tevékenység nem árt, hogy Maguk ezt kedvelik, és jól érzik benne magukat; hogy még soha nem láttak olyan ügyfelet, aki valami rosszat akart volna, vagy legalábbis ezt meg is bírta volna Magukkal szemben valósítani; hogy nem tudnak arról, hogy a Magukhoz hasonló (viszonylag az elithez tartozó) társaikat bármi visszavonhatatlan baj érte volna, ami ellen ne tudtak volna védekezni; bár elhiszem Maguknak, hogy kifejezetten úgy tapasztalták, hogy nincs okunk az iparág szervezőit, akik egytől egyig decens úriemberek és -asszonyok, bármiféle kényszer alkalmazásával vagy túlzott lenyúlással vádolni – ezeket az állításokat akkor is tévedésnek tartom, ha egy percre sem feltételezem Magukról, hogy ne mondanának igazat. Maguk ezt így látják, így érzik, így tudják. Ettől még lehet máshogy.

Ez a hosszú mondat – tudom – persze így nem nyerő. Mindjárt jön, amit Sárosi Péter is mondogat, hogy én, illetve mi, feminista vérszívó szélsőségesek, az akaratuk ellenére meg akarjuk menteni Magukat: megmentünk iparosok vagyunk.

Nehéz úgy ez. Természetesen Magukat az akaratuk ellenére nem szeretnénk semmi bajtól se megóvni, pláne, ha nem tudunk helyette valami jó és profitábilis kereseti forrást is ajánlani a nagy megmentés mellé. Hát, bizony, nem tudunk.

Különben is nehéz dolgunk lenne, hiszen egész világunk rá van állva erre az iparágra: a csapból is a "jaj, de jó, olyan szabadok vagyunk, hogy még a szexet is adhatjuk-vehetjük!" folyik. A gyereklányok tízéves koruktól kezdve kis Barbie babák, nem létező pihéket borotválgatják nagy szakértelemmel a lábukról, haskilógós pólóban riszálnak – fáramászni elfelejtettek, az kimarad sokuknak. Aztán jön az anorexia ("jaj, de szép karcsúak vagyunk!"), és hogy konkrétan prostitúció, vagy csak érdekszex (úgysem vagyunk mi másra jók): az már csak szerencse kérdése.

Szóval belátom: Maguk teljes joggal gondolják azt, hogy a prostitúció tök normális, helyénvaló dolog, az ember vagy profiként, vagy amatőrként, de bevállalja, hisz ez a trend, és ebben van a pénz is. "Mér", és mennyivel rosszabb, ha csak EGY pasi fizet az embernek a szexért: a férje?" – kérdezik sokan. Hát... valamivel talán jobb, de nem sokkal, az biztos. Ha fizet a szexért. Ha a szexért fizet, ha kurvaként, megdugható eszközként tartja a nőt, akkor nem jobb, nem sokkal. Kicsivel azért igen, de tényleg csak kicsivel, mert legalább a jog védi a feleséget, s ha észretér netán, esetleg fel tud lépni végül ez ellen a hajdenagy "megbecsülés" ellen.

A nagyívű általánosság szintjén tehát pont az a bajom, bajunk a prostitúcióval, hogy szervesen összeépül – ideológiailag és gyakorlatilag egyaránt – a nők haszonjószággként tartásának más formáival, például az olyan házassággal is, mint amilyenre az előbb utaltunk.

Nagy tévedés azt állítani, hogy a nők azért nem járnak prostituált férfiakkal, mert azok biológiai okok miatt nem tudnának megbízható szolgáltatást nyújtani. Mint tudjuk, annyira azért van ellenpélda, vagyis nőknek szánt férfitprostituáció, hogy ne lehessen pusztán biológiai okokkal magyarázni a különbséget.

Ellenkezőleg: a férfiak azért járnak, mégpedig tömegesen prostituálthoz, mert ők a társadalmilag számukra biztosított hatalom oly fokával rendelkeznek, hogy megengedhetik ezt is – és még sok minden mást is – maguknak: ha kedvük van, bérelhetnek kedves, öntudatos, viszonylag sok (na de azért nem olyan nagyon sok!) pénzt kérő szép, fiatal, egészséges nőt, akivel megélhetnek akár – persze a pénzükért – a barátnő-feelinget, vagy ha inkább az tetszik, a szerető-feelinget is, ha meg ahhoz van kedvük, fölszedhetnek egy útszéli csajt is egy negyedórára és állva is elintézhetik a dolgot akár: megtehetik ezt is, azt is. Csak attól függ, NEKIK mihez van kedvük. Ha kalandra vágynak, rendelkezhetnek maguknak egzotikus, terhes, fiatalkorú, sovány, kövér, szőke vagy barna nőt: megtehetik, megengedhetik maguknak.

Ha impotensek: akkor is fizethetnek prostituáltat maguknak. Legfeljebb csak nézik, csak fogdossák, csak beszélgetnek vele. Miért is ne: a nő pénzért bármire hajlandó. Ha ez nem, akkor lesz rá egy másik.

Az a baj a prostitúcióval, hogy a nőt egy ilyen kifizethető, megvehető, lecserélhető, behelyettesíthető dologként alkalmazza, s ennyiben is (meg még százezer dologban) különbözik a többi ún. személyi szolgáltatástól – NNB ezekre szokott hivatkozni: ugyan mi a különbség a masször vagy a fodrász és a prosti között? A masször esetében tök mindegy, hogy hány kiló, hogy szőke-e vagy barna, s hogy netán terhes-e. Sokszor még az is, hogy fiú-e vagy lány. Az én ráhangolódásomat ez nem fogja befolyásolni. A fodrászt sem kell – ahhoz, hogy megcsinálja a hajamat – tetszetősnek, kíváncsnak, szimpatikusnak vagy bármilyennek találnom. Csak az számít: hogy vág hajam. A fodrásszal, ill. a masszörrel ápoló egyébként barátságos, avagy alá- vagy fölérendelő kapcsolat kívül esik a szolgáltatás természetén: nem árt, ha jó (az én fodrászom pl. egy általam nagyon szeretett volt osztálytársam), de semmi köze hozzá.

Az a baj a prostitúcióval, hogy az a nők alávetésének egyik fontos eszköze. Azoknak a nőknek az alávetéséről is szó van itt, akik benne élnek a prostitúcióban, azokéról is, akik ugyan nem, de férjük, kedvesük – mellettük – prostituálthoz is jár, és azokéról is, akik teljesen kívül vannak ezen, s akiket a párjuk nem aláz azzal, hogy ha nem úgy lesz, ahogy én akarom, akkor lemegyek egy kurvához – vagy: idehívok egyet (mert bizony erre is van példa).

1. A prostitúcióban élő nő azért van alávetve, mert – bármit is mondjanak – a dolog lényege az egyoldalú kiszolgáltatás. Lehet azt játszani, hogy mi kölcsönösségre utazunk: ezt a kliens dolga eldönteni, akarja-e vagy sem. Ha nem: keres egy másik nőt. Ha ez a játék tetszik úri kedvének, akkor belemegy. De: fizet, vagyis végső soron ő szabja meg a feltételeket. (Azok a különféle beszámolók, hogy elmentünk a prostikhoz, de nem úgy volt, ahogy előre megbeszéltük – csak a pasik tapasztalatlanságáról árulkodnak. Némi rutin, és a kezükbe

veszik az irányítást.) A kliens nem mindig olyan bűbajos szexi vitéz, mint amilyennek NNB írásaiból kitetszik.

A prostituált nők többsége – NNB szeret nem hinni ezeknek az állításoknak – többszörösen és drámaian alá van vetve. Alá van vetve a stricijének, aki általában férj vagy élettárs, de sokszor nyíltan futtató, aki vagy erőszakkal, vagy mézesházzal, de elveszi, föléli a pénzt, amit ő hazahoz, alá van vetve az ipar organizátorainak, akik a kupikat tulajdonolják, a szállókat üzemeltetik, a hirdetések szervezik. Sok közülük véreskezű, igazán nagyon veszélyes maffiózók keze között sýnlódik, oda viszik, ott adják el teljhatalmú új uraiknak, ahol csak akarják.

Valami oka csak kell legyen annak, hogy a sorozatgyilkosságok tipikus áldozatait világszerte prostituáltak. Valami tényanyagnak csak kell lenni a mögött a folyómétereiben de kilométereiben is mérhető beszámoló-áradat mögött, amely volt és jelenlegi prostituáltak tollából, ill. magnóra, videóra vett interjúiból származnak – én végig se tudom olvasni, nézni őket, annyi van belőlük. Elárulhatom: borzalom borzalom hátán.

És azok a számadatok—a prostituáltak normál populációhoz képest negyvenszeres halálozási rátája például – igenis, bár NNB hihetetlennek, s ezért rögtön hiteltelennek is tartja, komoly tudományos vizsgálatok eredményei.

2. A prostituálthoz járó férfi partnernője azért van alávetve, mert – ha nem tudja, akkor is – a párja őt afféle eszköznek nézi: „hm, vasalni elég jól vasal, az életemet is jól szervezi, a gyerekeimmel is kedves: megtartjuk. De viszont a szexben már nem eléggé egzotikus. Kicsit megöregedett, mint én is, kicsit megsavanyodott mellettem: megyek és veszek hozzá egy pótalkatrészt, lám, ott virít a neten, már hívom is.” És a férj megy, és hozzáhasznál egy másik nőt is, hogy saját igényeinek érvényt szerezzen. Megteheti, megengedheti magának. Jó, hát előfordulhat, hogy egy kis szifilist is hazahoz, vagy herpeszt, ezt-azt: reméljük, nem. És különben is, arra van az orvostudomány. Egyébként meg majd megbocsát... Mert a férfinak ösztönei, s ebből fakadólag jogai vannak. Értve?

3. A prostituálthoz nem járó, párját megbecsülő szerető férfi élettársa is alá van vetve: csak mert nő. Nem a párja veti alá, hanem a társadalom. Egy olyan réteghez tartozik, amelynek fő jellemzője, hogy alacsonyabb rendű, mint a másik. (A nő- és anyáknapi magasztalás-giccs senkit ne tévesszen meg.) Ha többet is dolgozik, kevesebbet keres. Azok a munkafajták, amelyeket többnyire nők végeznek, valami csoda folytán kevesebb bér ellenében kelnek el a munkaerőpiacon, mint az ún. férfifoglalkozások. Kevesebb a magas beosztás, kevesebb a döntési jogkör, kevesebb a pénz, a szabadidő, kevesebb a kompetencia. A nő – akármilyen férfi a partnere – szexuális típusú sértegetések céltáblája utcán, munkahelyen, bárhol. Akt- és pornóképek, ill. reklámok erdején keresztül közlekedik az utcán, a boltokban, még a hivatalokban is. Akkor is, ha neki speciel nem jó érzés, hogy mindig állni kell ezekkel az összehasonlítást. A nő – akárkivel él is együtt – egy olyan réteghez tartozik, amelynek gazdasági aktivitása rémisztően alacsony. A fiatal nőké a 20%-ot is alig haladja meg... Ezt a számok iránt érzékenyeknek mondom: 20% alatti aktivitási ráta egyenértékű a társadalmi kirekesztődéssel.

Maguk, kedves NNB és LC osztják azt a közkeletű hiedelmet, hogy a prostitúció legalizálása egy csapásra megoldaná a kínzás, kényszerítés, maffia, emberkereskedelem címen ismert problémákat, s maradnának az önkéntes, képzett, szívesen szolgáltató profik.

Először is az a rossz hírem van, hogy Magyarországon a prostitúció – illetve abból az, amit a prostituált csinál – legális. A legalitás minden jellemzőjét bírja: lehet vállalkozó, hirdethet, fizethet adót, ezáltal szert tehet nyugdíjra is, igénybe veheti a kötelező rendszeres egészségügyi ellenőrzést. Mi kell még?

Hogy a bordélyosok is legálisan működhessenek? Hogy az emberkereskedők is nyakkendőt kötve grasszáljanak a parlamentben a Munkaadók Országos Szövetsége elnökeként? Hm? Hogy a striciknek ne kelljen legalább valami álfoglalkozást bejelenteniük, hanem szabadon sarcolhassák a nőket és fizettségük övelük még a tébénárulékukat is?

A prostitúciós ipar legalizálásával az a baj, hogy azok az intézmények, amelyek beleférnek a legális keretekbe, kikapuként funkcionálnak azon intézményeknek, amelyek már nem férnek bele. Ezt bizonyítja mindazon országok tapasztalata, ahol legalizálták a prostitúció iparának működtetőit: a bordélyokat, vigalmi negyedeket, efféléket. A legalitás országaiba irányul az emberkereskedelem zöme: óriási tévedés önkéntesen Hollandiába kiutazó öntudatos magyar konzumnőkben gondolkodni: tömegesen kihurcolt, szarrá vert, halálra rémített és naponta több tucatnyi „menetet” ledarálni kénytelen nőt kell inkább elképzelni. Az emberkereskedelem Hollandiában sem legális – viszont tömeges. Németországban is tilos a gyermekprostitúció, hiába legális az önkéntes felnőtt prostitúció. Azért még százával visznek oda a legkülönbélebb kelet-európai országokból nem csak 18, de 14 évesnél fiatalabb kislányt is. S ha nem oda, hát jön a legális német prostitútor, a kliens közelebb: Csehországba, Szlovákiába, hozzánk... Megengedheti magának. Ő egy férfi. S ha a pipihús kell neki, hát azt vásárol magának. Nemde.

Erre NNB azt válaszolja, hogy nem a prostitúciót, de a gyermekprostitúciót kell tiltani. Mégegyszer mondom: tiltják. Csak lehetetlen fölvenni ellene a harcot, mert ugyanazon szervezeti csatornák, ugyanazon hálózatok szállítják az új árudömpinget, akármilyen korú, akármilyen önkéntes: a legalitás megnyitja a kapukat, elfogadottá teszi a kínálat igénybevetését, normalizálja a prostitúciót mint olyant, normalizálja a kliensi magatartást irányító rafinált marketinget (pornó), és immár csak egy hajszál választja el az egzotikus fajú nőt az egzotikus korú (gyerek) nőtől, egy hajszál, vagy annyi sem az önkéntest attól, aki önkéntesnek mondja magát vagy azt sem mondja, mert nem tud a nyelvünkön beszélni, különben is bevették a pofáját.

A kliens bejön és nem kérdezi meg: „mondd, te önként vagy itt, vagy kényszerítettek? Akarod-e, hogy kimentselek innen? És hová szeretnéd, hogy vigyelek? Pécsre? Kievbe?” Nem kérdez, hisz egyrészt tojik rá, másrészt úgyse tudna segíteni. Még a legtöbb, amit a nőért tehet, hogy igénybe veszi és fizet neki. Ugye.

A prostitúció intézményrendszerének legalizálása aláássa az egyenlőség eszméjét. Óriási hasznokat termel az egyik oldalon, a prostitútorok (emberkereskedők, madámok, szervezők, futtatók, maffiózók stb.) s velük természetesen a partiarchális érdekeket szem előtt tartó adószedő állam oldalán is, a férfikliens kezén keresztül szívva el a jövedelmet az ügyfél családjától, gyerekeitől. Ugyanakkor hihetetlen egészségi, lelki, életkilátásbeli stb. károkat és szenvedést okoz a másikon (prostituált nők és gyerekek). A prostitúciós ipar törvényesítése megpecsételi a férfiak és a nők közötti rangkülönbséget. A férfitársadalomnak semmi oka kétségbeesni a női egyenjogúság előretörése miatt – a legális prostitúció bármikor számtalan változatban szállít olyan nőt, aki megfelel az aktuális alávetési igényeknek –: évezredes fölénye ha csöppet enyhült is, bármikor kárpótlást nyer érte a Szexpón például.

A legális prostitúció kihúzza a talajt a nők egyenjogúság iránti küzdelme alól is: „ha te egyenjogú vagy is, drágám, hozok magamnak Thaiföldről egy nem egyenjogút”. A prostitúció legalizálása magukat a feltörekvő nőket is arra sarkallja, inkább férfiakká vagy valami ahhoz hasonlóvá váljanak: egyetlen esélyük az érvényesülésre, ha maguk helyett másik alávetett nőt állítanak ki...

A prostitúciós ipar legalizálása árkot, szakadékot ás a nők és a férfiak közé. Az egyik, megengedheti magának, feláll a vacsoraasztaltól, barackot nyom kamasz kislánya fejére, és kísétál a vigalmi negyedbe egy a lányával egyidős gyereket a farkára tűzni. Teheti: férfi. A másik pedig, bár magas végzettségű értékes munkatársa munkahelyének, inkább nem megy el a csapatépítő tréningre a kollégákkal, nem is konferenciázik, kihagyja az üzleti vacsorát is... tudja, a szeminárium, a tárgyalás után a kupi következik.

Üdvözlétel,

Betlen Anna